

Balogh Róbert

TÚNÓDNI A KARAMELLÁS TEJEN

*A konyhapultról rálátni a fenyőkre:
a mókusok egyazon órában jönnek,
a kerítésről ugrálnak az almafára,
napi szemlét tartanak a diók közt.*

*Lefolyt a méz, csurog a konyhakőre,
kidőlt az üveg, moshatom fel az édeset,
mert ha a környékbeli hangyák beköltöznek,
nyüzsgőfeketére festik a konyhakövet.*

*Nem látom az árnyékom a földön,
az erkélyen állok, hallgatom a kutyákat,
végestelen-végig vonítják, megugatják,
ahogy a világ lilába, kékbe borul.*

*Csöng a telefon, én meg olvadozom.
A távolság üveggolyó.
A vágy jobban vág, mint a kés,
ha csontig az ujjba hatol.*

*A fülemben suttogó nő túlságosan szép,
Ha éhes, túlsózza a paradicsomot,
ha megcsókol, a számban érzem a tengert.
Meg másé, de már engem szeret.*

*Elömlik, mint szeretkezés után a fehér csendje,
Nem tudok figyelni, csak a szívdobogás...
csak a fülemben az ütemes dobolás:
Miért is gondolok a karamellás tejre?*

*Kiolvadtunk, mint fenyőből a gyanta,
aranybarna sűrű lé a kéregre ragadva,
ott maradtunk, mint borostyánban a hangya...
párban az éterben, egy-egy mobiltelefonra tapadva.*